

Cap a Frankfurt

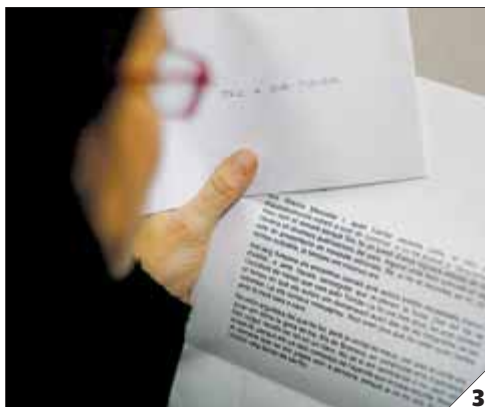
Eva Piquer

Matrimonis i més drames

epiquer@avui.cat

Si no esteu llegint aquestes línies des de Cadaqués, senyal que no sou editors. Si endevineu una relació extramatrimonial allà on no hi és, senyal que heu vist moltes pel·lícules. Si rebeu una carta d'una presumpta suïcida i no us immuteu, senyal que sou periodistes culturals

1. Cadaqués, pàtria d'editors

MIQUEL ANGLARILL

2. Martin Kirby, un anglès al Priorat

JOSEP LOSADA

3. La carta misteriosa firmada per Marina Mercadal

RUTH MARIGOT

4. Les llibreries ofereixen llibres de mil i una editorials

M.À. TORRES

Esperança Camps M'anuncia que ja no és persona, i jo tan impassible

La prova que estic curada d'espants (o que m'he tornat inhumana) és que rebo una carta d'una presumpta suïcida i ni m'immuto. Una tal Marina Mercadal m'informa que el seu procés d'autodestrucció és a punt de culminar. "Alguna volta hem coincidit en algun acte de presentació de novetats editorials", em diu, cosa que podria fer-me pensar que es tracta d'una carta personalitzada. I afegeix: "Bé, si no et recordes de mi, no et sentes culpable, jo tampoc em reconec ara".

L'últim paràgraf em dona una pista que sóc víctima del màrqueting editorial. "No estic orgullosa del que he fet, però la veritat és meua i per això la conte ara, quan em dona la gana fer-ho. Els de Bromera, en complicitat amb Esperança, han volgut recollir-ho tot en un llibre". Ara t'escolto, dona.

Remenant entre els volums que em colguen, trobo l'exemplar a què es deu referir la meua interlocutora: *Eclipsi*, d'Esperança Camps. La carta en qüestió acaba així: "Només et demane que no em jutges com a persona, perquè ja no ho sóc. El dia de l'eclipsi vaig deixar de ser-ho". Pobreta.

Desconnexió? Cadaqués acull tres editors per metre quadrat

Em truca un editor des de la seva segona residència. No cal que digui més: segur que és a Cadaqués. Nou de cada deu editors catalans (i potser alguns estrangers i tot) tenen una segona residència a Cadaqués. Dubto que puguin desconnectar gaire, si surten a passejar i s'han d'aturar cada dues passes a saludar la competència.

A l'altra banda del telèfon, l'editor em confessa que fa una estona

ha topat amb una editora i escriptora barcelonina, però que tots dos han fet veure que no es veien. Deu formar part d'un pacte no escrit: la immensa majoria d'editors passen les vacances al mateix lloc, però això no vol dir que te'ls trobis juntets fent un gelat o unes gambes a la planxa i malparlant d'escriptors, agents literaris i altres espècimens del gremi.

Durant els quatre dies de vacances estrictes de Setmana Santa, potser m'escapo a l'Empordà. Però no em busqueu a Cadaqués.

Martin Kirby En efecte, l'Oriol i la Maria estan casats

En Martin Kirby és un anglès establert a Marçà que ha explicat el seu canvi de vida en el llibre *Es pot beure te amb porró?* (Mina). Ara es guanya el sou escrivint i exportant a Anglaterra oli d'oliva fresc

del Priorat, però quan el 2001 va arribar a Catalunya es va dedicar a fer classes d'anglès per a adults. En una de les primeres sessions, va descobrir que dos dels seus alumnes, l'Oriol i la Maria, estaven enamorats. Diu que es notava d'una hora lluny. Fent-los practicar frases en veu alta, va saber que tant l'un com l'altre estaven casats. I en Martin, que havia vist moltes pel·lícules, va explicar a la seva dona que estava convençut que la seva classe d'anglès era una cortina de fum per a una aventura. Va confirmar les sospites quan l'Oriol li va dir que faltaria a classe perquè havia d'anar a un congrés a Londres, i aquella setmana la Maria tampoc no va aparèixer.

En efecte, l'Oriol i la Maria estaven casats... entre ells. En Martin no havia tingut en compte aquesta possibilitat perquè sabia que tenien cognoms diferents, i ignorava que les dones catalanes conserven el cognom de soltera quan contrauen matrimoni.

Si ja s'havien casat, podria preguntar algun incrèdul, com és que encara se'ls notava enamorats?

Actéon, L'Albí, Límits Editorials petites: n'hi ha per parar un tren

Escric un reportatge sobre editorials petites. Sé que en sortiréu escaldada: segur que me'n descurio moltes, i això que en cito 36 (tantes com em permet l'espai). Dimarts al matí, dia en què es publica, encaixo el primer disgust: els follets d'impremta han convertit Actéon, amb accent a la e, en Actéon, amb accent a la o. Després rebo un mail d'Edicions de l'Albí, de Berga: he oblidat citar-los. Especulen amb una suposada animadversió cap a ells que no tinc ni en broma. Al migdia, un escriptor es queixa perquè no he esmentat l'editorial que li publicarà la pròxima novel·la. Aquí tinc coartada: el reportatge fa referència a segells en català, i no és el cas. A la tarda una companya em pregunta si he citat el segell andorrà Límits. Tampoc. Qui em manava a mi ficar-me en aquests embolics.